

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 977/2024
25.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Ивана Станковић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво за унутрашњу и спољну трговину и промет роба на велико и мало „Поглед“ д.о.о., село Радовница, чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3891/23 од 20.12.2023. године, у седници већа одржаној 25.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3891/23 од 20.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3891/23 од 20.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 431/22 од 10.08.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији село Радовница – Трговиште – Врање за период од 18.11.2016. године до 24.09.2019. године, исплати износ од 163.090,00 динара у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3891/23 од 20.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати трошкове превоза за долазак и одлазак са рада на релацији село Радовница – Трговиште – Врање за период од 01.12.2017. године до 24.09.2019. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је одбијен

тужбени захтев за исплату трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији село Радовница – Трговиште – Врање за период од 18.11.2016. године до 30.11.2017. године, и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 90.950,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је преко наведеног а до износа од 200.250,00 динара са законском затезном каматом, одбијен захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом четвртом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца уа накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је, према наводима ревизије, у усвајајућем делу у ставу првом и трећем изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом обавезан је тужени да исплати тужиоцу накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, јер је због удаљености од места становања до места рада тужилац имао стварне и оправдане трошкове превоза на релацији село Радовница – Трговиште – Врање, у ситуацији да тужилац има пребивалиште у селу Радовница, где је и регистровано седиште туженог, а да је због потреба посла путовао у Врање, где се налазе камиони туженог. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили применом Одлуке туженог о начину регресирања путних трошкова и других трошкова превоза запослених бр. 178/15 од 16.11.2015. године и правилном применом одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, који не захтевају ни ново, нити другачије тумачење. Побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, при чему одлука о тужбеном захтеву као у овој правној ствари зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају.

Разлози ревизије се делимично односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.12.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 108.190,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази наред прописани имовински цензус, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић